

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/10/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115216948
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115216948.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a členov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., so sídlom Malý trh 2/A, 811 08 Bratislava, IČO: 35 886 013, proti žalovaným: 1/ N.T. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, právne zastúpená Eva Petránová, Advokátska kancelária s.r.o. so sídlom Puškinova 16, 080 01 Prešov, IČO: 36 854 581 2/ G.A. G., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. XXX, o zaplatenie 4.230 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 17C/282/2015-156 zo dňa 22.06.2016 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Priznáva žalovanej 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Nepriznáva žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 366,58 eura s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2014 do zaplatenia všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej 1/ trovy konania vo výške 1.572,73 eura v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalovanej 1/.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov, citoval ust. § 52, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 09.05.2008 a uviedol, že právny vzťah vznikol na základe zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom veriteľa Slovenskou sporiteľnou, a.s. Bratislava a žalovanými 1/ a 2/ uzatvorenej dňa 09.05.2008, na základe ktorej bol žalovaným 1/ a 2/ poskytnutý úver vo výške 150.000,- Sk s dohodnutou úrokovou premenlivou sadzbou vo výške 11,35 % v deň uzatvorenia úverovej zmluvy s poplatkom za správu úveru vo výške 60,- Sk, výšky splátky istiny 2.172,- Sk so splatnosťou prvej splátky k 20.06.2008 s počtom splátok 119, splatnosťou splátok mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci s konečnou splatnosťou úveru k 20.04.2018, splatnosťou úrokov mesačne v posledný deň kalendárneho mesiaca, výšky ročnej percentuálnej miery nákladov 13,62 %, priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 14,53 % a celkových nákladov spojených s úverom vo výške 113.293,40 Sk. Žalovaní dohodnuté splátky riadne nesplácali, a preto písomnou výzvou z 21.02.2014 boli vyzvaní k zaplateniu dlžných splátok k 20.02.2014 vo výške 1.054,70 eur do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy právny predchodca žalobcu pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a následne postúpi pohľadávku na tretiu osobu. Listami z 12.03.2014 veriteľ vyhlásil oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru č. XXXXXXXXXXXX z 09.05.2008 vzhľadom k tomu,

že omeškanie s platením splátky trvalo viac ako 3 mesiace, a to ku dňu 11.03.2014 s výzvou úhrady celej pohľadávky vo výške 4.461,06 eura do 15 dní od prevzatia oznámenia. Žalovaní po vyhlásení zosplatnenia úveru zaplatili celkom 261,44 eura, a to dňa 24.09.2014 - 91,44 eura, 23.10.2014 - 70,- eur, 27.02.2015 - 100,- eur. Celkom žalovaní uhradili 4.351,07 eura.

Zmluvu o splátkovom úvere súd považoval za spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zákona 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. k 09.05.2008 (ďalej len zákona č. 258/2001 Z.z.). S poukazom na ust. § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. súd z úradnej povinnosti skúmal, či spotrebiteľská zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom. Na základe súdnej kontroly dojednaných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o splátkovom úvere neobsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. h) zákona č. 258/2001 Z.z., lebo zo zmluvy nie je zrejmé, za akých podmienok dochádza k zmene variabilnej ročnej úrokovej sadzby, index alebo referenčnej sadzby, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu. Ďalej zmluva neobsahuje náležitosti vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. týkajúce sa uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov z dôvodu, že bez akýchkoľvek pochybností nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na úhradu istiny, na úhradu úrokov a na úhradu poplatkov, keďže termíny ich splatnosti sú rozdielne. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že úroková sadzba bola určovaná v zmysle čl. 7.4 všeobecných obchodných podmienok bankou, ktorej aktuálnu výšku banka určuje zverejnením, ktoré je sprístupnené podľa čl. 2 všeobecných obchodných podmienok vo verejne prístupných priestoroch obchodných miest alebo prostredníctvom elektronických služieb, alebo na internetovej stránke banky, alebo inou po úvahe bankou vhodnou formou, čím dokument alebo informácia nadobúda účinky súd k tomu uviedol, že takéto dojednanie vyplývajúce zo všeobecných obchodných podmienok nespĺňa splnenie náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z.z. (§ 4 ods. 2 písm. h)), ktoré vyžaduje, aby v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva obsahovala podmienky jej zmeny, ako aj index, alebo referenčnú sadzbu, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu. Táto náležitosť nebola v zmluve splnená, a preto v súlade s ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. je úver bezúročný a bez poplatkov. Z dôvodu, že žalovaný uhradili celkom 4.351,07 eura a vyčerpali 4.979,09 eura, súd prvej inštancie ich zaviazal po zohľadnení zaplatenej sumy po vyhlásení zosplatnenia vo výške 261,44 eura k zaplaceniu sumy 366,58 eura spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2014 do zaplatenia v zmysle ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie ohľadne uplatneného úroku z omeškania vo výške 8,25 % ročne od 28.03.2014 do zaplatenia, ako aj zmluvného úroku vo výške 11,35 % od 23.08.2014 do 28.02.2015, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vyhlásením zosplatnenia úveru k 11.03.2014 sa nasledujúcim dňom, t.j. od 12.03.2014 nárok žalobcov stal bezdôvodným, keďže po zosplatnení mu vznikol len nárok na úrok z omeškania a nárok na vrátenie celej zosplatnenej istiny.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom do 30.06.2016 tak, že stanovením pomeru úspechu a neúspechu v spore priznal žalovanej 1/ náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 1.572,73 eura, k zaplaceniu ktorých zaviazal žalobcu. Výšku priznanej náhrady trov konania špecifikoval. Žalovanému 2/ náhradu súd nepriznal, lebo si trovy konania neuplatnil.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie právny zástupca žalobcu. Namietal zamietavý výrok a výrok o priznanej náhrade trov konania. Poukázal na to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s právnym názorom súdu, že uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.05.2008 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ neobsahuje náležitosti požadované zákonom (§ 4 ods. 2 písm. i) a písm. h) zákona č. 258/2001 Z.z.). Podľa názoru právneho zástupcu žalobcu, zo zákona nevyplýva povinnosť v zmluve o splátkovom úvere uviesť rozdelenie splátky na položky - istina, úroky, prípadne iné poplatky. Takémuto výkladu odporuje nielen banková prax, ale aj odborná literatúra. Poukázal na znenie zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ktorý nadobudol účinnosť k 10.06.2010 s tým, že zákonodarca na miestach zákona pojem splátka používa v jednotnom čísle, ktoré zahŕňa aj istinu aj úroky aj prípadne ďalšie poplatky. Uviedol, že v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS bod 9, úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa

všetkým spotrebiteľom v spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia, ako ustanovenia tejto smernice. Takéto obmedzenie by sa však malo uplatňovať len na ustanovenia harmonizované touto smernicou. V tejto súvislosti právny zástupca žalobcu poukázal na to, že členské štáty nesmú zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia, ako ustanovenia smernice čo znamená, že členský štát nemôže vyžadovať, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť sa spláca na bežné úroky a poplatky. Spotrebiteľská zmluva na základe čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice 48/2008/ES z 23.04.2008 uvádza, že nemusí v čase uzatvorenia zmluvy obsahovať presné určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky, nakoľko v smernici je uvedené, že zmluva o úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a nie rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky. Takéto údaje mohli byť obsiahnuté v splátkovom kalendári, resp. amortizačnej tabuľke, ktorú veriteľ predloží dlžníkovi na jeho požiadanie. Ďalej poukázal na to, že v čase uzatvorenia zmluvy platilo ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, preto považoval uzatvorenú zmluvu za absolútny obchod, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Zároveň sa aj zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalobca poukázal na to, že žalovaní boli oboznámení so všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou zmluvy o splátkovom úvere a vyslovili s nimi súhlas, vrátane boli oboznámení o spôsobe zmeny úrokových sadzieb. Z tohto dôvodu považoval uplatnený nárok za dôvodný a žiadal mu vyhovieť. Uplatnil si náhradu trov celého konania, ktoré špecifikoval.

3. Právna zástupkyňa žalovanej 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Poukázala na to, že žalobca v odvolaní opakovane poukazuje na ust. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo považovala za nelogické a neaplikovateľné, nakoľko zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bola uzatvorená 09.05.2008, čiže skôr ako vstúpil do platnosti zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý sa na daný zmluvný vzťah nevzťahuje. Zdôraznila, že z ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch jasne vyplýva, čo v čase uzavretia zmluvy má zmluva obsahovať. Vo vzťahu k Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, právna zástupkyňa žalovanej 1/ uviedla, že predmetná smernica v čase uzatvorenia zmluvy nebola implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky, a teda právne účinky nadobúda až potom, čo ju členský štát vo vopred stanovenej lehote implementuje do svojho právneho poriadku. Taktiež nesúhlasila s aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka. Poukázala na to, že právna úprava obsiahnutá v Obchodnom zákonníku nevyklučuje, aby sa na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o splátkovom úvere vzťahovali aj ust. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Opätovne poukázala na nedostatky náležitosti požadovaných zákonom v zmluve vo vzťahu k ročnej úrokovej sadzbe, ako aj špecifikácii výšky splátky na istinu, úroky vrátane poplatkov. Napadnutý rozsudok navrhla potvrdiť. Uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný 2/ sa k doručenému odvolaniu žalobcu, ani k vyjadreniu žalovanej 1/ k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Právny zástupca žalobcu v rámci odvolacej repliky k vyjadreniu právnej zástupkyne žalovanej 1/ poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 týkajúci sa znenia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom práve a náležitostiach spotrebiteľských zmlúv vo vzťahu k členeniu splátky istiny na splátku úrokov a poplatkov.

Právna zástupkyňa žalovanej 1/ a žalovaný 2/ sa k doručenému vyjadreniu žalobcu v rámci odvolacej dupliky nevyjadřili.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Citované ustanovenie je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku na všetky prebiehajúce a začaté konania v súlade s princípom justifikácie účinkov procesných

úkonov, ktorý znamená zachovanie právnych účinkov úkonov vykonaných za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016, ktorých následky úkonu sa majú uznávať i vtedy, ak novšia procesná úprava už s týmto následkom nepočíta.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 14.12.2017 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom posúdenia odvolacím súdom bol výrok, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, ako aj súvisiaci výrok o nepriznaní náhrady trov konania žalobcovi. Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj právnym posúdením uplatneného nároku a uplatnenými odvolacími námietkami odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie.

7. K odvolaniu žalobcu uvádza, že uplatnený odvolací dôvod týkajúci sa inej vady konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nie je dôvodný. Súd prvej inštancie správne uplatnený nárok posúdil ako nárok z titulu spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ dňa 09.05.2008 ako zmluvy o splátkovom úvere. Je nesporné, že predmetná zmluva bola uzatvorená medzi dodávateľom, t.j. poskytovateľom finančných prostriedkov ako veriteľom a žalovanými 1/ a 2/ ako spotrebiteľmi, ktorí obsah zmluvy nemohli ovplyvniť, lebo sa jedná o štandardnú, formulárovú zmluvu. Po vykonaní súdnej kontroly dojednaných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve súd prvej inštancie správne uzavrel, že predmetná zmluva o splátkovom úvere z 09.05.2008 nespĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 písm. h) z dôvodu dojednania premenlivej úrokovej sadzby, ako aj z dôvodu nedostatku náležitosti vyplývajúcej z ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. V zmysle ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. pre nedostatok náležitosti sa následne preto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto časti uplatneného nároku odvolací súd nepovažoval uplatnené odvolacie námietky za dôvodné ani s prihliadnutím k argumentácii žalobcu, že zmluvné strany si dohodli aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014 bolo doplnené do ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Zákon č. 102/2014 Z.z. k citovanému ust. nemá prechodné ustanovenie, a preto odo dňa jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

8. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj argumentáciu právneho zástupcu žalobcu týkajúcu sa prijatého zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a najmä výklad ustanovení tohto zákona vo vzťahu definícií splátky úveru. V danom prípade na uplatnený nárok sa vzťahuje zákon č. 258/2008 Z.z. v znení účinnom k 09.05.2008, z ktorého ustanovenia súd prvej inštancie správne vychádzal. I napriek vydanému rozhodnutiu Súdneho dvora v rozsudku C-42/15 vo vzťahu k vymedzeniu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov odvolací súd poukazuje na to, že pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku bol viazaný zákonom a smernici nemohol priznať priamy účinok vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami. Platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenia smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Priamy účinok je v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. V

tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie vo veci Marshall, C-152/84 rozsudok zo dňa 26.02.1986, ďalej Faccini Dori C 91/92, rozsudok zo dňa 14.07.1994, Pfeiffer C-397/01 až C-403/01, rozsudok zo dňa 05.10.2004. Nepriamy účinok smernice v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ znamená, že vnútroštátne sudy sú povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, pričom tento výklad nie je absolútny (nejedná sa o priamy účinok), ale je obmedzený rozsahom a medzami v rámci eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva (Van Colson, C-14/83, rozsudok zo dňa 10.04.1984). Napadnuté rozhodnutie však vychádza z platného vnútroštátneho zákona, ktorý postup je v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade so zásadou úspechu v zmysle ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom do 30.06.2016, a preto v tejto časti odvolanie nebolo dôvodné.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania ako vecne správny v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaných v odvolacom konaní vyplývajúcou z ust. § 255 ods. 1 CSP. Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou 1/ priznal žalovanej 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP). Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/ vyslovil, že žalovanému 2/ nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu voči žalobcovi, lebo mu z obsahu spisu trovy konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.